ЂУРЧИН КОКАЛЕ, ГЛАВАР ЛАЗАРОПОЉСКИ

Прилог за проучавање угледних родова из Јужне Србије

Почетком прошлога века Турска царевина преживљавала је многе кризе. И цареви на Босвору приморани су под утицајем француских револуција да заводе реформе у држави и да некако задовоље своје многобројне народе, захваћене слободарским европским покретом. Како су Турци рачунали у држави њиховој било је једанаест милета. Најтеже је било раскрстити са јаничарима, толико свемоћним, да су и цареве мењали по вољи. Султан Махмуд II зато 1826 године укинуо је јаничаре, поклавши их. Али и јаничари у унутрашњости империје почеше се одметати од султана, као што су се били одметнули они из времена нашега устанка под Карађорђем. У областима данашње Јужне Србије одметници од султана били су: Али Паша Јањински, чија власт је допирала до Ресна и Битоља; Целадин бег из Охрида, Шаћир бег из Кичева, Оџ-Оглу бег из Дебра, Абдураман паша у Тетову и тд. Ови одметници оправили су старе тврђаве, или су подигли нове и у њима се окружили својом најамничком и пљачкашком војском. Тако је оправљена тврђава у Охриду, у Призрену, у Кичеву, подигнута је она у Тетову, као и у Бардовцима код Скопља. Султани су тада били немоћни да заштите рају од ових одметника. Да не би се народ придружио потпуно одметницима, цареви су почели да му дају неке привилегије и неког учешћа у државној управи, јер је онда у Европи било на дневном реду и тз. Источно питање.

У томе времену у појединим областима данашње Јужне Србије живели су истакнути људи из српских угледних родова, који се довијају између одметника паша, и законитих султанових власти, те да би некако сачували своје село и крајину, своју веру и свој род. Један од њих био је Ђурчин Кокале, главар из села Лазаропоља, у племену Мијака. Његов живот заслужује да се проучи, а из тога ће се видети, да и он, као и многи други угледни људи из тога времена, доиста заслужују да се о њима говори и пише. Можда ће ово побудити и друге, да би овако или на неки други начин, изнели живот свих оних, за које наша поколења треба да знају.

О Ђурчину Кокале лакше нам је говорити и због тога, што је овај главар оставио своју аутобиографију. Али та аутобиографија обухвата његов живот само до његове 48 године, а он је живео скоро још толико. За остатак његовог живота, као и за допуну онога, што Ђурчин није унео у свој животопис, послужићемо се казивањима о њему, прикупљеним од потомака његових.

Данашње село Лазаропоље налази се на ивици истоименог карсног поља, на надморској висини скоро од 1300 м. Оно је постало од досељеника из опустелих села Лопушника и Главиног. Село Лопушник опустело је, јер се налазило у близини пута којим се иде из Дебра преко Јаме за Кичево. Војска је при пролазу стално палила село и оно је најзад опустело. За Главино Село зна се такође да је било уништено

од неке турске војске. Када је та војска наишла на село, затекла га пустог, јер су се људи били склонили у збегу, у пећини која се и данас види одмах изнад рушевина Главиног Села, и која се зове Калинина. Главино Село се тако звало зато што је у њему било седиште главара племена Мијака. Када је војска запалила село и пошла даље, зачула се песма луде Калине: „Сви војскари проминале, Калина је не виделе“! На име, људи при одласку у збег заборавили су на сеоску луду Калину. Она пак, љута што толика војска пролази, а на њу и не обраћа пажњу, дала је глас о себи певајући ту песму. Песму је певала стојећи испред саме пећине. Тада се Турци досете да су се људи склонили у пећини и упаљеном сламом угуше сав народ унутра. Једино неки Лазар успео је да се пећином пробије испод планине и да изиђе код воденице данашњег Лазаропоља, где је засновао данашње село. И данас се у пећини Калининој могу видети људски костури. А по једном казивању код данашњег Лазаропоља прошла је једном војска цара Лазара, те отуда и име. Оближња села до скора спорила су се око атара са Лазаропољцима, доказивајући им да су они дошљаци на туђој земљи. А Лазаропољци су се пред судом заклели, да они свуда онде газе по својој земљи. У ствари они су и онда показали своју досетљивос: Сваки од оних који су се клели, напунио је своје опанке земљом из онога места, одакле је дошао у Лазаропоље. Ово село је данас врло лепо и напредно. По попису од 1931 године има 398 домова и 2009 становника. Људи се баве печалбарством и сточарссвом. Они се одликују нарочито својим хумором, те своју недаћу олакшавају шалом или песмом. У времену Ђурчина Кокале имало је 53 куће.

Лазаропоље је имало у томе времену два истакнута рода: Цунгуловци (Хаџијевци) и Кокалевци. Оба ова рода дошла су у Лазаропоље са западних страна. Стари Цунгула дошао је са леве обале Црнога Дрима, с оне стране Дебра, из места Цунгула (Зумбула), по коме и носи име. Стари Кокале пак дошао је из места Маца — Кула код Мирдита, а тамо је, веле, прешао са Косовских страна. То су дакле примери оних покретних наших родова, о којима говори Ј. Цвијић у својим Метанастазичким кретањима. По њему ово кретање започело је у 16 веку, те је вероватно да су и ова два рода била позната већ у томе времену.

Ђурчин себе најчешће презива презименом Кокале, а ређе Кокалески. Назив Кокале долази свакако од речи „кокале», што значи плод ораха. Реч „кокал“ у неким крајевима значи кост цеванице. Отуда не може се прихватити претпоставка, да је Ђурчиново презиме арнаутско. Арнаутски „кок“ значи глава, али арнаутски језик нема својство да придодаје на крају речи наставак „ле“, док је у мијачком наречју та особина добро позната (кокале, момале, детуле).

Ђурчин се родио 1775 године. Он своју аутобиографију назива „Наказанијем“. Он вели: „1775: Слушајте, вие синови и внукови мои, наказаније што су патил ја од кога су се родил“. Он свој животопис пише по годинама и завршава га са 1823. Ђурчин је имао два брата и три сестре, а он је остао сироче од 2 године, јер су му оца убили хајдуци. Отац је оставио 200 оваца, 7 коња и 1000 гроша. Кад му је било 10 година браћа се ожене и издвоје, а он остаје са мајком, „сиромах као никој нигде“. Али он у биографији вели: „Татко и мајка мои Илија и Кала... господари... Моја мајка господарка, Бог да је простит, богољубна“. Мајка му је била из поменутог угледног рода Цунголоваца. Ово нам показује да се Ђурчин поноси што је дете таквих родитеља. Мајка га у десетој години одводи код неког бега у Дебру, да тамо научи кућни ред и арнаутски језик. Ђурчин вели у свом животопису: „Се научив арнаутски фитос (савршено)“. После Ђурчин постаје мали печалбар и одлази у Воден и Катерино, у данашњој Грчкој, где учи терзиски занат.

Кад му је било 17 година он зна већ више језика и више заната, али је сиромах. Године 1797 проси девојку, попову ћерку из рода Димковаца, а идуће године ожени се на св. Илију, када се још и данас понајвише жене Лазаропољци. Одонда једина жеља Ђурчинова је да постане сточар. Даље листове своје аутобиографије он пуни догађајима из свог сточарског живота. Најчешће је терао стоку на зимовник у Љубаново испод Олимпа, и у Маријово код Прилепа. Интересантни су му описи око закупа зимске попаше, у чему су му били конкуренти његови земљаци, или Куцовласи. На једном месту вели поводом тога: „Такви смо мие, ахмаци! И раниме туђи деца, а наши не!“ До године 1822 Ђурчин је стекао 1000 глава оваца, 25000 гроша и 25 коња.

Ако би смо знали за живот Ђурчинов само по овој његовој аутобиографији, он нам не би био тако значајан човек. Његова аутобиографија имала би вредности само за проучавање пастирског живота Мијака

Ђурчин Кокале, какав је изгледао на фресци у лазаропољској цркви.
Рад Л. Личеноског, по сећању.

и за нашу лингвистику. Г. А. Белић је ту аутобиографију и издао у својој студији „Галичкн дијалекат", Издање С. к. а. наука, Српски дијалектолошки зборник, књ. VII. Али овде ће се изнети још и други многи подаци из живота Ђурчиновог, из којих ћемо тек видети какав је он био.

Код године 1793 Ђурчин вели у својој аутобиографији: „Прво ми даде Бог ум и разум, а после јунаштво. Преда мном није могао да изиђе нико, ни занатом, ни пушком, ни на коњу. Скакао сам у троскоку 55 стопа, а одједном 25. Седам коња могао сам да прескочим. Камена с рамена не могаше нико да ме надбаци. Камен од 10 ока бацао сам 50 стопа... Мери ако хоћеш да се опробамо", додаје Ђурчин. Већ нам ово показује Ђурчина као необична млада човека од 18 година. Ако бисмо упоредили ове његове спортске подвиге, видели бисмо, да је Ђурчин достигао или престигао многе шампијоне. Ђурчин је дакле био обдарен снагом и лепотом тела. У тој лепоти он је био и насликан у паперти цркве лазаропољске, којој је био ктитор и градитељ. На жалост та је слика уништена око 1900 године. Ђурчин је ту био насликан на коњу, са сабљом о бедрима, као да је неки војвода. Доцније ћемо видети како је он стекао право да носи сабљу.

Интересантно је да је Ђурчин у својој аутобиографији прибележио и неке догађаје од историског значаја. Он говори о масакрирању народа од стране Али-паше Јањинског, а о устанку под Карађорђем не говори ништа. Управо у његовом животопису не пише ништа о 1804, 1805 и 1806 години. Како је, као што смо видели, своју аутобиографију писао по годинама, зачудо је што о поменутим годинама нема никаквих података. А знамо поуздано, да је Ђурчин имао веза и са догађајима из Карађорђевог устанка. Он описује своје доживљаје тек из 1807 године, прескочивши оне три, а оне су баш најзначајније у том устанку. А и за 1807 каже само да је изгорело Лазаропоље, и то тумачи тиме, што су људи постали сувише грешни. Не знамо само, да ли је Ђурчин намерно прескочио оне године из Карађорђева устанка, или је пак и о њима писао, али су те листове потомци избацили из предострожности, или под утицајем пропаганде. Књига његове аутобиографије данас је тако ушивена и повезана, да је тешко то утврдити. А зна се, да је Ђурчин у томе времену био истакнута личност, као и да су међу Карађорђевим усташима и војводама били и његови земљаци, као што је био оснивач Делиграда и Карађорђев лични секретар и благајник, један родом из Мавровог Поља, а други из Горње Реке. Поред тога зна се и за овај догађај: Мухамед Бербер Оглу бег из Дебра ратовао је са својим крџалијама противу Карађорђа. Код Параћина он се сукобио са војводом Николом Мутавџићем. У једној шуми крџалије заробе Стефанију, жену војводе Мутавџића, са два синчића, једног од 4, а другог од 6 година и девојчицом Саром од 2 године. Бегу је била умрла сестра при поласку и заробљеница му је много личила на њу. Он пусти крџалијама, те продаду њезине синчиће, једнога некоме у Призрену, а другога некоме у Лерину и о њима се више ништа не зна. Стефанију пак заједно са девојчицом Саром, бег одведе својима у Дебар. Убрзо Стефанија, која је била бременита, роди сина. Веле бег је са њом поступао као са сестром. По њеној жељи новорођенче би крштено у манастиру Светом Јовану Бигору именом Иван. Стефанија је остала код бега 16 година. Тада је њеној кћери Сари било већ 18 година и њу су просили многи бегови за своје синове. Међутим Сару испроси Ђурчин за свога сина Мину. Веле свадба је била таква, да су путеви од Дебра до Лазаропоља били испуњени сватовима. После тога Стефанија прелази у Лазаропоље и живи код своје кћери и зета. Са собом је довела и сина Ивана, кога Ђурчин доцније удоми и да му 200 оваца и десет коња. Сара и Стефанија носиле су у Лазаропољу своје народно одело

из околине Параћина и, веле, нису измениле своје наречје. Сариних потомака има и данас тамо. О свима овим догађаима Ђурчин не говори ништа. Ако је Стефанија била заробљена 1806 године, женидба Ђурчиновог сина Мине са Саром била је 1822 године, о којој години Ђурчин пише у својој аутобиографији, али не спомиње женидбу свога сина.

Године 1822 Али-паша Јањински попленио је Његуш и друга насеља у Солунском Пољу. Тада је био и грчки устанак. Ђурчин је те годино био на зимовнику са стоком у Љуѓанову испод Олимпа, на Солунском Заливу. У својој аутобиографији он описује те историске догађаје у колико су они имали веза са његовим животом. Он пише: „Се стори чудо големо, се плени Негуш, изгинаје многу рисјани и се поробије, Господ да чуват! Многу грехови се сторије". Тада је Ђурчин био набеђен код Лобуд-паше у Солуну, да је и он усташ и војвода. Паши су рекли: „Во Љубаново имат еден ћехаја зорба, имат 60 пушки, тој је капидан и сите капидани и' повелат тој, токо фатите го него напред".

Не знамо да ли је Ђурчин доиста учествовао у грчком устанку. Једном од његових познаника и пљачкаша из Али-пашине војске он вели, када га је видео као војводу: „Не заповеда више Али-паша Ја-

Ђурчинов рукопис.

њински!". Тиме је хтео да му покаже да га се не боји. Али-паша је већ био погубљен. А Ђурчин је ипак учествовао у догађајима из те године. За време масакрирања хришћана у Солунском пољу, где су највише страдали наши Словени и Срби из племена Кардаљаца, неки пљачкаш захтевао је да му, по реду, свака девојка дође под шатор. Поп из Љубанова, и побратим Ђурчинов, имао је кћер на коју је дошао ред да иде под шатор. Она не хтеде да иде, већ се са оцем склони на трло Ђурчиново. Силеџија, за кога додају да је био одбегли јаничар, нападне Ђурчина, који га дочека и отсече му главу ханџаром. На коњу тога силеџије Ђурчин нађе пуне бисаге блага. Дочуо Лобуд паша шта се десило и позвао Ђурчина у Солун. Како јо тај силник и одбегли јаничар био дојадио, Лобуд паша похвали Ђурчина за његово јунаштво и упути га своме цару у аудијенцију. У тој аудијенцији Ђурчин затражи од цара ферман, да може подићи цркве у Љубанову и Лазаропољу и џамију за Муслимане у Љубанову. Кад га цар упита зашто жели да подигне џамију, кад је крштен, Ђурчин му одговори, да је сточар и да његова стока при пролазу прави несвесно штете и хришћанима, и Турцима. Зато он хоће да подигне и цркве, и џимију, нека

се народ моли Богу, сваки по своме закону, за његове грехе. Цару се допао одговор Ђурчинов, дао му ферман да може подићи богомоље, а поред тога да носи сабљу и да буде члан покрајинске скупштине. Доиста је Ђурчин у Љубанову подигао цркву и џамију, а изнад улазних врата ставио је натпис да су то његове задужбине. У Лазарополу пак подигао је цркву 1832 године. Он се пре тога припремао за то грађење, ишао је у Свету Гору код игумана Анатолија, свога земљака и од њега је добио план за цркву. Црква св. Ђорђа у Лазарополу је врло лепа, сва од камена, са дивним висећим кубетом од бигра. Овакво кубе има још црква у Гарама, и она у манастиру Светом Јовану Бигору. Изнад улазних врата стоји натпис на камену, да је први ктитор и избрани начелник Ђурчин Кокалески са сељанима подигао ову цркву. При улазу у цркву, с десне стране на зиду, налази се велики натпис у коме се велича руски император Николај Павлович, за кога се каже да је »велики наш господар«, свакако зато што је био доиста заштитник хришћана и Словена. У цркви се налази врло леп иконостас од дубореза. Иконе је писао делом Дичо Зограф из Тресонча, а делом живописци из Лазарополя, из рода Коловаца, од којих је најпознатији зограф Крсте, који се толико одликује у живопису, да владика Николај по њему каже, да је постојала лазарополска школа живописа. Живописи овога зографа виде се по црквама у Охриду, Кавадару, Штипу итд.

Прича се још да је султан, приликом оне аудијенције, одликовао Ђурчина орденом, који је био нарочито за њега израђен. На том ордену била је насликана борба пеливана, десно је био лав, лево змија, а горе јелен. Тиме је цар, веле, одао признање за његов подвиг, признавши му да је јунак као лав, љут као змија, а кротак као јелен. При повратку из Цариграда Ђурчин је пловио лађом. Он се нешто нагнуо и орден му је пао у воду. Када се вратио кући, позвао је зографа, те му је по казивању насликао тај орден на кући. До скора су, веле, виђали људи ту слику.

Ханџар, који је носио Ђурчин и којим је отсекао главу јаничару, чувао се у породици све до 1915 године. За време турске владавине многи су обољевали од болести зване „уплах". Од те болести народ се лечио на тај начин што би Кокалевци опрали Ђурчинов ханџар водом и ту воду давали су преплашеном као лек. За време плена Његуша мијачки главари откупљивали су робље, које се продавало на пијацима у Солуну, Скопљу и Битољу као стока. Зна се да је тада купљен и Трикупис, кога је Богић, главар из Беличице у Горњој Реци, откупио и довео као дечка кући. После га је са својим синовима школовао у славонско-српској школи манастира Светог Јована Бигорског. Доцније превео га је у Грчку, где је постао министар. Не знамо где је Ђурчин учио школу, али према његовој аутобиографији види се утицај те славено-сербске школе манастира Бигорског. Из ње се види, да је Ђурчин био врло побожан, јер свако поглавље своје он започиње призивањем бога и светитеља. Нарочито се моли светоме Димитрију, његовој слави; светом Ђорђу, црквеној слави; светој Пречисти манастира Крњинскога код Кичева; светом Јовану манастира Бигора. Ако Ђурчин није учио школу у манастиру, он ју је учио код лазарополског свештеника из рода Дамковаца, чију ћерку је узео за жену. А тај свештеник морао је учити школу у манастиру. Манастирске славеносрпске школе постојале су тада у манастиру Свете Пречисте Крњинске код Кичева, и у Светом Јовану Бигору све до 1894 године, тј. до доласка егзархиског владике Козма, као што је утврђено у мојим радовима: Кичевија и Мијаци и Горња Река, издања „Насеља" С.к.а.н. Ове школе биле су на достојној висини, као што се види из писма игумана манастира „Бигора"

Арсенија, архримандрита, упућеног 1837 године књазу Милошу Теодоровићу Обреновићу. То је писмо штампано у Споменици ослобођења Јужне Србије, стр. 248. Ово писмо почиње стиховима. Четири куплета од по три стиха испевана су као да их је спевао Лукијан Мушицки. Ту се каже:

О пресветљејши Књаже и Господаре!
Владјетељу Сербскија славнија земљи,
От тјажких љутих свободите нас.

Ово писмо је написано по свима правилима, те нам је право сведочанство о томе, да је славено-серпска школа у манастиру Бигору била можда једна од највиших школа тога времена за ове крајеве. Писмена којима се служи Ђурчин су цртана, више слична босанчици, а карактеристична су му слова ћ, ђ, ц и ж. О овоме је нарочито писао Г. А. Белић у поменутој његовој студији.

Ђурчин не говори у својој аутобиографији како је постао главар и угледан човек. Он каже само да је године 1797 купио у Прилепу једног коња, кога у упоређује са лафом и кога је јахао 21 годину. Он сматра да му је тај коњ донео сву срећу. Године 1798 купио је први пут овце и постао сточар. Године 1822 купио је зимски пашњак код Солуна. Како је дакле Ђурчин постао главар не знамо. Он се свакако наметнуо, као што су у то време чинили сви. Изнад улазних врата цркве лазаропољске стоји натпис: „Во тоја же време беше Ђурчи ђехаја Кокалески избрани началник и ктитор". Према овоме изгледало би да је Ђурчин био изабран за главара, али изабрани у Лазаропољу значи одабрани, истакнути. Као главар Ђурчин је бранио своје село, а са другим главарима и крајину. Он је бринуо бригу о сеоском атару и године 1845 купио је од цара за сеоски рачун планину Лопушник за 12000 гроша. О тој куповини постоји један уговор, писан руком Ђурчиновом. Интересантан је тај његов спис. При врху постоји година, словенским цифрама, хришћанска и турска. Наоколо је исцртан рам са по три црте. Прво је исписана евокација султану Нецибу, за кога каже да је „мерхаметли фукаре", спомиње и везира Рахо-пашу. Све је ово нешто слично евокацијама, које се виде по ферманима султановим. Затим нацртан је крст и даље пише: „Да се знојет ја Ђурчин Илија Кокалески от Лазаропоље го купих Лопушник от цара..." При дну пише: „Ја Ђурчин пиша и го сака". На левој страни је печат са словом ђ, око њега неки цртежи. На десној страни је турски печат, његов или сеоски. Овај натпис има изглед једне средњевековне повеље. Штампан је у Шумарском листу, 1934, 257 стр. Године 1853 Ђурчин је написао још једну сличну можемо рећи „повељу", која је штампана такође у поменутом часопису. Како су неки покушали да отму Лазаропољцима пашњак, Ђурчин води борбу са њима, затим одлази у Цариград, одакле доноси нови фарман као потврду о својини тога сеоског пашњака. Сличне борбе водили су и главари осталих села мијачких.

Ђурчин је опеван и у народним песмама. И данас се о њему пева у Лазаропољу омиљена песма:

Киниса мома на вода,
Стемнило ми се смоглило,
Загреши моме потишта,
Отиде горе в планина,
На Ђурчиново бачило.
Звездане-дане,
О, мој мили брале!

О њему су се певале и јуначке песме, сада већ заборављене. У једној се опева погибија Кузмана Капидана, а у другој нека гозба на планини Перистеру и напад армија. Песма о погибији Кузмана Капидана штампана је у листу „Јужна Звезда", који је излазио у Битољу.

Ђурчин Кокале није усамљена личност код Мијака. Скоро свако село имало је у то време оваквог главара, а подвизи тих људи били су слични или већи. У мојој књизи Мијаци и тд. раније цитираној, побројани су многи од тих главара, као и њихови подвизи, али укратко. Било би потребно о свакоме од њих написати све што се још зна и памти. Најважнији и заједнички подвиг свих главара Мијака јесте враћање потурица у стару веру хришћанску. Ово се је десило почетком прошлога века. Мијачки главари, да би што боље привезали враћене, давали су своје кћери за њихове синове, или су их узимали за кумове. Тако је Ђурчин удао једну своју кћер у род Чолана у Галичнику. Прича се да је дочуо паша у Призрену шта су урадили главари и срдит позвао их је да их казни. Спасли су се, веле, на овај начин: Повели су са собом враћене, своје зетове и кумове.

— Ко си ти, питао је паша, срдит, једнога?

— Ја сам Риста, одговорио му је тај!

— Ниси Риста но Риза, рече му паша.

— Ако ми прочачкаш зубе, нађићеш у њима свињско месо, одговорио му је повраћени.

— Напоље, викнуо је љутито паша! Ко је јео свињско месо не може бити правоверник!

Ово повраћање потурица у стару веру хришћанску је досада усамљени познати случај, који се десио код Мијака у Малој Реци и може се упоредити само са сличним догађајем у Црној Гори, који се десио на почетку 18 века.

Ђурчин је био отмен човек. Његова отменост се види у саветима, које даје својим синовима на крају своје аутобиографије. Он их саветује: „Слушајте вије синови и внукови, Сиљане, Дамјане и Никола. Да не чините гордост... А руба да носите, синко, срма и пусат (оружје) од сребро, и коњи да јахате со седла убава. Това неје гордост... Да гледате сиромаси и со карашици (то су они ситни сточари, који се придружују ради бачијања), да се љубите. Тога никој не может ништо да ви сторит. И мене многу ме завидувале Турци и рисјани, ама со име господово сите су и усрамил“.

Зна се да је Ђурчин пред крај живота био парализован. Веле да је такав остао после последњег мегдана, које је поделио са неким силником, који је био отео кћер његовог побратима из Голог Брда. Умро је као деведесетогодишњак и сахрањен је поред олтара цркве лазаропољске. Оставио је четири сина, пет удатих кћери и 40 унучади.

После Ђурчина не појављују се више слични људи у Лазаропољу. После 1878 године султан Абдул-Хамид Хан, укинувши устав, парламенат и обласне скупштине, завео је апсолутистички режим. Како је настало ново стање, царски мутесарифи узимали су тада по селима за мухтаре само људе, које су они хтели. Истакнути људи нису више могли да играју улогу, који су дотле играли. Они су се повлачили и понекад су и сами морали да траже заштите од таквих мухтара. Многи су ради тога пребегли у Србију, или у друге слободне земље... Десило се тако да је и у Лазаропољу постављен за мухтара сеоски викач. Како је у то време умро неко од угледних људи, при његовом спроводу један старац заустави пратњу и замоли да спусте мртвачки сандук. Он му онда приђе и довикну: „Да ми поздравиш Ђурчина, Цунгулу и остале! Сад нам је главар наш викач! Ето до чега смо дотерали!“.

Томо Смиљанић — Брадина